

— За какви юнаци?

— Ами за българскитѣ юнаци, тате, кога иджтъ въ Балкана.

— За какви юнаци дрънкашъ, мари? попита Юрданъ, повече и повече зачуденъ.

Гинка се приближи още по-близко и каза:

— За въстанието... Комитетѣтъ нали заръчва?

И тя се пакъ изсмѣ съ гласъ.

Юрданъ подскокна на мѣстото си. Той не вѣрваше ушитѣ си.

— Какво въстание, мари? какъвъ комитетъ? За бунтъ ли?

— За бунтъ, бунтъ!... Не щемъ вече ние тоя краставъ султанъ да ни заповѣда, отговори кака Гинка дързновенно, но изведнаждъ отскочи на страна, защото баща ѝ махна съ чибукъ да ѝ удари.

Поблѣднѣлъ, растреперанъ като листо отъ гнѣвъ, той се развика съ сичкия гласъ, който имаше:

— Мари, магарска дъще, мари въртоглава куфалнице. и ти ли ще правишъ бунтъ? Нѣма ли за тебе хурка и игла, ами си тръгнала по умѣтъ на хайдутацитѣ и нехранимайковцитѣ, за да ги хрантутишъ съ пексемедъ?... Нѣмашъ ли очи и срамъ, лудегино!... И ти не щѣла султанѣтъ, видите ли? Кучката една!... Какво ти е сторилъ султанѣтъ? Дѣте ли ти зема, или нѣщо те настъпни? Зарѣзала си кжщата и дѣтето и отишла да сваля султанѣтъ!... Какво гледашъ бе, папунякъ, и ти ли си на нейния умъ и ти ли ще ходишъ подъ байрякъ?... обърна се свирѣно Юрданъ къмъ Генка, който гледаше уплашено при вратата.

Генко Гинкинъ избѣбра нѣщо и се скри пакъ въ стаята. Тамъ Гинка се прѣоблачеше набързо, защото видѣ че бащиниятъ ѝ викъ прилвчаше любопитни на вратята. Като видѣ Генка, тя грабна чехълѣтъ си и го запуха по вратѣтъ.